„Stjernen"
Udgiver: Peter Ebbeson.

Fr. Nansens offiecielle Rapport
— til —
Statsraad Gamel.
(Efter Berl. Tid.)

Som det muligvis vil erindres, forlod vi den 17 Juli om Kvelden (Kl. 7) Sælfangeren „Jason" med de bedste Forhaabninger om en nogenlunde let og hurtig Landgang. Vi befandt os da ret udfor Sermilikfjordens Munding i Vest for Kap Dan paa Grønlands Østkyst og havde antagelig et Isbælte paa omtrent 2½ Mil at passere for at naa Land. Isen var, ialfald til en Begyndelse, en Del aaben og nogenlunde let fremkommelig; længere inde saa den ud til at blive tættere, men saa dog ikke aldeles ufremkommelig ud. Hvad der især gjorde, at jeg ansaa Udsigterne for saa lyse, var, at jeg fra Tønden paa Skibets Stortop kunde se Spejling af aabent Vande paa Indsiden af Isen, mellem den og Land; dette røbede, at Isen i ethvert Fald ikke kunde ligge tæt under Land. Det havde vistnok for et Fartøj som „Jason" været en let Sag at forcere sig gjennem denne Smule Is; men da jeg mente, vi med Lethed kunde klare os selv, og da Strøm og Dybdeforhold i dette Farvand endnu var ukjendte, og Skibet saaledes muligen kunde blive udsat for unødig Fare, saa anmodede jeg ikke Kaptejnen herom, men takkede ham for, at han havde ført os saa langt; vi sagde ham og „Jason"s Mandskab Farvel og gik i vore Baade. En Baad, forarbejdet specielt for Øjemedet, havde Ekspeditionen medbragt fra Kristiania; men da denne alene vilde blive stærkt belemret af Ekspeditionens temmelig rumstore Udrustning, saa fik vi ved Kaptejnens Godhed desuden overladt en af „Jason"s mindste Fangstbaade. I disse to Baade blev Udrustning og Mandskab fordelt, 3 Mand paa hver Baad. Selv overtog jeg Styret for den Baad, vi havde faaet fra „Jason" medens Ekspeditionens egen Baad med Skibskaptejn Sverdrup som Høvedsmand fulgte efter.

Med det danske og norske Flag vajende fra den første Baads For- og Agterstævn, under Kononsalut og et kraftigt Hurra fra „Jason"s 60 Mand, forlod vi denne vor sidste Tilknytning til den civiliserede Verden og styrede vore Baade ind mellem Drivisen, som ikke skulde lade os slippe igjennem for saa billigt Kjøb, som vi havde ventet. — Fra „Jason" sendte Kaptejnen en Baad med 12 Mand efter os, for at de om muligt kunde hjælpe os med at bryde Vej og trække Baaden over Isen ind igjennem det første Stykke. Da de imidlertid havde fulgt os et Stykke, og jeg saa, at de kun kunde være os til ringe Nytte, idet vi arbejdede os ligesaa hurtigt frem gjennem Isen som de, saa sagde jeg dem Tak for deres gode Vilje og sendte dem atter ombord.

Til en Begyndelse gik det ganske rask ind igjennem, Isen var saa vidt aaben, at vi for en væsentlig Del kunde ro mellem Flagerne; var det ikke Tilfældet, da maatte Brækstænger og Øre bane Vej, kun paa faa Steder var vi nødte til at trække Baadene over Isen. Paa mange Steder var der vistnok rivende Malstrømme, hvor der maatte passes godt paa, skulde Baadene ikke blive knuste; men ved i Fart at trække dem op paa Flagerne, naar disse tørnede mod hinanden, klarede vi os godt.

Paa denne Maade kom vi Landet stadig nærmere og troede os sikre paa at naa det i Løbet af følgende Dags Formiddag; antagelig var vi da midtvejs gjennem Isen, jeg mente fra Baaden at kunne se det aabne Vand under Land. Nu begyndte imidlertid Isen at blive tættere, hyppigere og hyppigere maatte Baaden trækkes op paa Flagerne for at undgaa Skruningerne. Dette var ingen ganske let Manøvre med de tungt lastede Baade; og da vi engang skulde sætte den ene Baad i Vandet igjen fra en Isflage, skar en skarp Iskant sig gjennem dens ene Side, og den fik en saadan Læk, at den ikke vilde kunne flyde. Her var intet Andet for, Baaden maatte op paa Isen, maatte losses og Lækken repareres. Takket være Sverdrups Dygtighed blev dette baade godt og hurtig gjort, men det Hele standsede os dog adskillige Timer, og dermed var vor Skjæbne afgjort.

Med rivende Hastighed satte Strømmen os vestover ind i et bredere Isbælte, hvor den forandrede Retning førte os ret fra Land hurtigere end vi kunde arbejde os frem i Isen. Var vi ikke blevne opholdte ved den knækkede Baad, var der Sandsynlighed for, at vi kunde have naaet indenfor det Bælte, hvor Strømmen var mest rivende, og ind i de roligere Vande under Land; nu blev Tiden, da det netop gjaldt, spildt. Da vi endelig atter var færdige til at gaa videre, var det for sent, Isen var saa tæt, at man ingen Vej kunde komme mellem Flagerne, at trække Baadene over Isen lod sig heller ikke godt gjøre, da Flagerne var for smaa. For at gjøre Alt fuldstændigt begyndte det at skytregne. Her var foreløbig intet Andet at gjøre end at sætte til, krybe ind i Soveposerne og tage den Søvn, som nok kunde smage efter 15 Timers vedholdende Arbejde i Isen; Klokken var allerede 10 om Formiddagen den 18de Juli. (Fortsættes.)

Pavemagten.

Pavens Magt synes at være tiltagende, hvor man saa vender sig. Selv i Frankrig, hvor Opportunisterne efter Gambettas Program har søgt at trænge Gejstligheden ud af deres indflydelsesrigeste Stillinger i Skolen, Hospitalerne og velgjørende Institutioner, har man i saa Henseende nedlagt Arbejdet. Det saakaldte „Konkordat", som blev stiftet under Napoleon I. og sikrede Gejstligheden dens Statsindtægter, blev af Republikanerne foreslaaet ophævet; men ogsaa det har man maattet opgive.

I Østrig har Kultusminister Gautsch i Rigsraadet foreslaaet, at den katolske Præstestand atter indsættes i sin tidligere Magt over Skolen. Religionsundervisningen skal være tvungen og meddeles af Præsterne. Samtidig hermed har Præsterne en Tilsynsret, der faktisk lægger hele Magten i deres Haand.

Ogsaa her i Amerika gjør Katolicismen rivende Fremskridt. Det er fornemmelig Irlænderne, der bære den frem, og deres Magt i det amerikanske Samfund er, som bekjendt, betydelig. Den Bram og Pragt, som denne Religionssekt medfører, er i vor glimmersyge Tid et mægtigt Trækplaster. Papisterne herovre er endogsaa gaaet saavidt, at de for nærværende beskjæftiger sig med at beføle Kongressens Stemning overfor et Tillæg til Konstitutionen, der indrømmes Religions-Skolerne. Kunde de opnaa dette, da var deres Magt sikret.

Uvidenhed og Pavedømme kunde da saa dejlig arbejde Haand i Haand, mens Republiken rykkede nær dens Ende.

Kongostatens Armee.

I denne Tid, hvor der er Tale om en Kamp mod Slavehandelen, en Kamp for Civilisationen og Menneskerettighederne i Afrika, hvor tyske og engelske Stridskræfter røre sig mod Øst, kunde det maaske ogsaa have sin Interesse at kjende de Kræfter, den nyoprettede Kongostat raader over. Kongostatens bevæbnede Magt har sit Hovedsæde i Boma; forresten er Kræfterne fordelte paa 11 Stationer, blandt hvilke Leopoldville, Stanley-Falls og Lualaba ere de vigtigste. Hver Station har saa en større eller mindre Garnison i Forhold til dens Betydning og Omgivelser. Desuden befinde sig mod Øst to forskansede Lejre til Beskyttelse imod Araberne. Forbindelsen mellem de enkelte Militærposter sker hovedsagelig til Vands ved 7 fladbundede Dampere.

Den hele Stridsmagt tæller kun 2000 Mand, hvis Underholdning i 1887 kostede 615,016 Frks.; den bestaar væsentlig af Folk fra Zanzibar og et Par Negerstammer. De bleve som Rekruter oplærte i Boma, og naar de havde udlært, fordeltes de paa de forskjellige Stationer.

Den i Boma staaende Bataillon talte 1888 20 Europæere, nemlig: 6 Officerer, 7 Underofficerer, 2 Bøssemagere og 5 Haandværkere; desuden 25 Negerkorporaler og 3 Negerfergenter.

Zanzibarmændene ere de fletteste Soldater, hvorimod Bangala-Negerne ere fortrinlige, navnlig udmærke de sig som Skyttere. Soldaternes Indøvelse sker efter det belgiske Reglement. Kommandosproget er fransk. Bataillonen i Boma bestaar af 3 Kompagnier, hvis Mandskab indenfor hvert Kompagni er stillet sammen efter den Stamme, hvortil det hører. Kompagnierne adskille sig ved Uniformen, som hos Zanzibarmændene er rød Bluse og røde Benklæder med blaat Skjærf, hos Haussas-Negerne rød Bluse og røde Benklæder med rødt Skjærf. Bangala-Negerne have gul Uniform med blaat Skjærf. I Boma findes ogsaa et Musikkorps.

Den rolige Tilstand, som hersker i Kongo-Staten, viser, hvormeget der kan udrettes i Afrika med en liden, velorganiseret Militærmagt, der er hensigtsmæssig fordelt, saaledes, at de enkelte Militærposter med kort Varsel kunne understøtte hinanden.

Skjæmt.

„Doktor, se paa min Tunge og sig mig, hvad den fejler," sagde en snaksom gammel Kone.

„Den trænger til Ro," svarede Doktoren.

En nygift Dame fortalte en anden Dame, hvor smukt hendes Mand kunde skrive. „Aa, De skulde blot se nogle af hans Kjærlighedsbreve."

„Jo, jeg kjender dem," lød det iskolde Svar, „jeg har tidligere haft saa mange af dem i min Skrivepult."

Fruen (til den ny Kokkepige): „Dersom Du er fuldstændig tro, Sara, og meget sparsommelig, vil jeg give Dig noget ekstra om Maaneden."

Den nye Kokkepige: „Tak Frue, jeg skal tænke over det og lade Dem det vide i Aften."

„Nej min Herre, min Datter bliver aldrig Deres."

„Jeg vil heller ikke, at hun skal være min Datter," afbrød den unge Mand ivrigt, „jeg vil have hende til min Hustru."

„Jeg har lagt Mærke til," sagde en Dame til en anden, „at ved vore selskabelige Sammenkomster er De altid den sidste, der gaar."

„Ganske rigtig," lød Svaret, og jeg har en Hensigt dermed."

„Hvilken da?"

„Jeg ønsker at forhindre, at der er nogen til at bagtale mig."

„Fy, hvor det er stygt af Dem, at De ikke kan taale, at vore Venner morer sig."

Lille Thomas skulde underholde en af sin Søsters Tilbedere, indtil hun kom ind.

„Kommer Du ikke for min Søsters Skyld?" spurgte han.

„Jo, Thomas, det er derfor jeg er kommen."

„Du holder rædsomt meget af hende, ikke?"

„Naturligvis holder jeg meget af hende; synes Du ikke ogsaa, hun er sød?"

„Jo, det gjør jeg nok, for hun er min Søster, men hun tager undertiden temmelig haardt paa mig. — Hør, lad mig se dig lukke Munden op en Gang. Luk den saa fast i, medens jeg tæller til ti. Se saa, jeg vidste jo nok, Du kunde gjøre det!"

„Hvad er det, Thomas, hvem har sagt, at jeg ikke kunde?"

„Aa, det er blot Søster!"

„Hvad sagde hun?"

„Jo, hun sagde, at Du havde ikke saa megen Forstand, at Du kunde holde Din Mund lukket, og jeg væddede med hende om to store Æbler, at det havde Du, og det har Du ogsaa, ikke sandt? Og nu vil Du nok sige til hende, at hun skal rykke ud med Æblerne, hvad?"

Den unge Mand ventede ikke for at se, om hun vilde „rykke ud" med Æblerne eller ikke.

I Knibe. I en Bevertning i Gothersgade i Kjøbenhavn sad forleden Dag en Del Gjæster og snakkede sammen om Øllet. En af dem tog et Par gammeldags Haandjern op af Lommen. Haandjernene interesserede Selskabet i allerhøjeste Grad, Alle skulde have dem paa for at prøve, om det var muligt at smøge dem af sig igjen; men alle Forsøg var forgjæves.

Saa kom Turen til en ung Mand, der var meget forhippet paa at vise sin Dygtighed. Han fik Jernene paa, og de bleve omhyggeligt aflaasede. Den unge Mand stod og sled, til han blev højrød i Ansigtet, men Jernene sad for fast. Endelig maatte han give tabt og bede om at maatte blive befriet lidt før de generende Tingester.

Men Manden, der ejede Haandjernene, var forsvunden og havde taget Nøglerne med sig.

Den dygtige unge Mand ventede og ventede, indædt arrig over de andre Gjæsters Spydigheder. Saa blev det ham tilsidst for morsomt, og resolut begav han sig til den nærmeste Smed.

Han kom til Smeden og indtrængende bad ham øve sin Kunst og skafe ham af med de forbandede Indretninger.

Smeden saa paa den unge Mand, og hans sorte Ansigt fortrak sig til et djævelsk Grin. I to vældige Spring naaede han gjennem Værkstedet, smækkede Døren i for den forbausede Kunde, laasede den forsvarligt og sendte ham en hoverende Latter gjennem Nøglehullet.

Lidt efter stillede Smeden med to Haandfaste Politibetjente.

Paa Stationen blev der et frygteligt Halløj. Der blev slaaet op i mangfoldige velnærede Protokoller, Forbryderen blev undersøgt, og han blev undersøgt paa alle Leder og Kanter, og man rystede vantro paa Hovedet af hans Beretning. Endelig fik man indhentet paalidelige Oplysninger, og Synderen blev demitteret med en alvorlig Formaning om „ikke at gjøre det mere".

Men de forhadte Haandjern maatte han tage med sig, ikke engang Politiet kunde befri ham for dem. Endelig, efter at have gaaet rundt i 7 Timer som en Forbryder i Bolt og Jern, fandt han en mindre mistænksom Smed, der i en Fart filede ham tilbage til Friheden. (Aftbl.)

Foraarssang.

Hr. Shanstrøm selv ved Roret staar
I Røg og Damp,
Mens Handelen rask fra Haanden gaar,
Han hugger, skjærer Priser ned,
Saa Jorden ryster stærkt derved
I Røg og Damp.
Ja, overalt fra By og Land
Høres Tale om den berømte Mand
I Kamp.

Paa vanlig Maade raaber han:
Nu er det Tid!
Nu hejser jeg det røde Flag
Og sælger Varer Slag i Slag! —
Da skriger hvert et Folkeslag:
Nu er det Tid
At kjøbe billigt for Kontant
Hos Shanstrøms, hvor der tales dansk,
Hurra!

O, Godhed, hvilket Syn at se
Den tykke Sky
Af Mennesker, der kom til By
Straks ved den allermindste Lyd.
Fra Masen hørtes Skraal, som lød:
Hvor billige,
Lad os ej spare Pengene,
Men kjøbe Tøj for hver en Rød
Og fly!

Ja, Landsmænd, Venner, hver især,
som handler her,
Modtag vor Tak, vi kun begjær;
Vi altid skal behandle Jer
Som Mennesker, vi skylder mer'
End Høflighed.
Og nu til Slut en Bøn igjen:
Naar til St. Paul Du rejser hen,
Kom ind.

Ærbødigst
P. G. Shanström.

DR. CLARKE
Intet Salær forend Bedring! | Etableret 1851. CHICAGO, ILL.
Den gamle, paalidelige Læge og Chirurg
behandler fremdeles med Dygtighed og Held
ALLE PRIVATE NERVØSE OG CHRONISKE SYGDOMME
UNGE OG MIDDELALDRENDE MÆND
samt alle Personer, som ved deres egen Bedrift af Uvidenhed og Svaghed — paa hvilketsomhelst Livspunkt af deres Liv — have paaført sig selv et hemmeligt Onde, som Følge af Overtrædelse af Naturens Love, skulde strax raadspørge den berømte Dr. Clarke. Ungdrer! Nervøse Sygdomme (med eller uden Svækkelse) eller Svækkelse og Tab af Nervekraft kureres efter nye Methoder med aldrig svigtende Held.
Gamle Mænd, som lide af Svagheder, ville finde hurtig Hjelp og Lindring samt i mange Tilfælde fuldstændig Helbredelse. ☞ Det gjør intet til Sagen hvad De forhen har brugt eller hvem, der måtte har behandlet Dem.
☞ De fryktelige Gifter af Syfilis, som alt usundt Blod og Hudsygdomme helbredes fuldstændig uden Kvikksølv. Hust paa, at en forsømt Sygdom, hvis den bliver forsømt eller urigtig behandlet, fordærver de nuværende og kommende Slægter.
☞ Alle unaturlige Udtømmelser helbredes hurtigt uden at hindre den Sluges Forretninger. Ingen Experimenter. Begge Kjøn konsulteres fortrolighedsfuldt. Alder og Erfaring er af Vigtighed i disse Tilfælde. En skreven Garantibrev for Helbredelse gives ved ethvert Tilfælde som behandles.
☞ Syge, der lide af kroniske Sygdomme, skulde uforbeholdent skrive og fortælle Symptomerne paa deres Tilstand. Sygdomstilfælde helbredes, som andre ikke have kunnet kurere.
☞ Send 4 Cts. i Frimærker for et berømt Skrift over kroniske, nervøse og delikate Sygdomme. De faar i det norsk-danske Sprog en udtømmende Symptomology (Forklaring over Sygdomme, hvorved De selv kan komme efter Deres Sygdomstilfælde. Konsultationer, personlig eller skriftlig. Konsulter den gamle Doktor. Tusinder ere blevne helbredede. Private Kontorer og Modtagelsesværelser. ☞ Alle, som agte at indgaa i Ægteskab skulde skrive efter Dr. Clarkes berømte Veiledning for Mænd og Herrer. Pris for en enkelt 15 Cts., begge for 25 i Frimærker. Raadfør Dem med Dr. Clarke, og end De henvender Dem til nogen Anden, Ødelæg Brev eller Besøg kan befri Dem for fremtidige Ulykke og Skam, samt formere Deres Livs gyldne Aar. Mediciner sendes hvorsomhelst og med hemmelighed. Kontortid fra Kl 8 til 8; Søndag fra Kl 9 til 1. ☞ Skandinavisk tales. Breve adresseres
F. D. CLARKE, M. D.,
186 So. Clark Street, Chicago, Ill.

Ikke just til
Indkjøbspris,
men saa nær Mærket som muligt, sælger
A. J. Cushman
— fit Lager af —
Møbler:
Parlor Sets, Chamber Sets,
Kommoder, Sofaer, Gyngestole,
Lænestole, Borde, Stole,
Sengesteder, m. m.
Kom ind og hør, hvor mange Stole vi faa
— for 1 Doll. —
Ved Siden af
Møbe-Magazinet
vedligeholder han en ærskilt Afdeling, forsynet med et fuldstændigt Udvalg af
Stoves og Tinware
og vi garanterer Kjøbere, at de hos os skulde blive tilfredsstillet saavel med Hensyn til Smag som til Pris.
Butik og Lager i Cushmans Blok
St. Paul, Neb.

set. Men i Gaar, da jeg gik ud, fulgte hun efter et lang Stykke, og en Gang, da jeg standsede ved en Butik, gik hun over paa den Side af Gaden, hvor jeg stod, saa jeg i Begyndelsen troede, at hun vilde tale til mig. Lige efter var det imidlertid, som om hun blev forskrækket, hun hyllede sig tæt ind i sin Rebozo og gik forbi."

„Og De erindrer ingen anden Person? Er det maaske Pigen der?" spurgte Mercedes lige efter, „hun der ovre?" Dolores fulgte med Øjet Retningen af hendes Finger. „Nej," svarede hun derpaa, „det er jo en Indianerinde; den unge Pige havde i det højeste et let blandet Blod og var kun....men der kommer hun, der er hun! Ser du, hvorledes hun ser hen til Huset, hun der ovre i den mørkeblaad Rebozo, og der bliver hun staaende; saadan kan hun staa en hel Time."

Mercedes saa en Stund i Taushed hen paa den ubekjendte unge Kvinde; endelig sagde hun sagte:

„Og nu vil jeg ogsaa sige Dem, hvad jeg har fundet ud. Hin, Zambo, Rodolfo, som jeg kjender som en nederdrægtig durkdreven Skurk, Stratenrøver og Morder, der altid undgaar sin Straf, fordi han staar i Forbindelse med mange rige ansete Folk, har jeg udspioneret og ved, at han nu for Tiden har megen Forbindelse med en Kavaler, som hedder — Leonardo de Guerra."

„Don Leonardo?" raabte Dolores forbavset.

„Ikke saa højt, Sennorita," advarede Mercedes, „vi kan ikke vide, hvor langt denne Uslings Forbindelse rækker, og det skader ikke at være forsigtig."

„Men du tror dog ikke," hvidskede Dolores, „at Sennor de Guerra har noget at gjøre med denne frygtelige Forbrydelse?"

„Quien sabe?" sagde Mercedes og trak paa Skuldrene, „jeg ved, at han har udført mange slette Streger. Familjen de Guerra er forarmet, og lad den Gamle være saa brav og ærlig, som han vil, den Unge er aldeles fordærvet og i Stand til alt."

„Men hvilke Beviser har du for en saa frygtelig Beskyldning?"

„Endnu ingen, jeg ved blot, at hin Rodolfo omgaas med Don Leonardo, og at de begge ofte besøger et Hus i Calle del Factor, en afsides liggende Gade. Skraas over for bor en fattig Modellør, hvis Kone jeg kjender fra forrige Dage, og mærkelig nok saa jeg ogsaa Don Guzman i den Gade."

„Don Guzman?" raabte Dolores og blev opmærksom, „han var straks den første Aften her og spurgte efter Don Juán."

Mercedes stod endnu ved Vinduet skjult af Gardinerne og saa over til den kvindelige Skikkelse, der fremdeles stod og ventede.

efter, og siden den Tid er hin Zambo næsten altid hos ham, og jeg ved," sagde hun gysende, „hvilket Hverv han har."

„O Santisima," stønnede Dolores i Dødsangest, „og da staar han ikke at redde?"

„Derfor kom jeg her hen," sagde Juaniata bestemt, jeg vil ikke have paa mine Hænder. Jeg syndede, men jeg havde ingen Anelse om Følgerne. var let at bedaare en stakkels ung Pige med skjønne Ord, men et Skridt paa dens Bane, og, o Santisima, Santisima!" tilføjede hun gysende, og skjulte ny hulkende sit Ansigt i Hænderne.

„Hvad er der at gjøre, Mercedes," sagde Dolores bleg, men et bestemt Udtryk. „Vi maa handle og handle rask, dersom vi vil redde min Elskedes men hvorledes? Skal vi tale til Fader derom og lade Huset omringe med Politi?"

„För Guds Skyld, nej," raabte Juanita, „da er han visseligt fortabt. hørte, at Zamboen nylig sagde til Leonardo: „Undslippe os skal han sikkert om det gaar galt med Historien, thi den ene Udvej er sikker, og at han derinde tet forraader, det vil jeg besørge, thi han kjender ogsaa mig og jeg vil ikke jage Bjærgene for han hans Skyld."

„Men hvad var det for en Udvej, de talte om?" spurgte Mercedes.

„Det ved jeg ikke," klagede Pigen, det er et gammelt Hus, ikke langt et fordums Kloster, maaske er der en Forbindelse ved en skjult Gang eller en De betror mig aldrig deres Hemmeligheder, jeg tror næsten, de allerede har Mistanke til mig. Don Leonardo spurgte mig i det mindste i Morges, hvad faa ofte havde at gjøre her i Gaden, og saa paa mig med et ondt Blik, da jeg de ham, at min Tante boede her. De ved for øvrigt ikke, at jeg kjender den nes Navn, men bliver Huset besat, og de ser sig truede, dræber de ham inden de flygter, og det er da mig, som er hans Morderske."

„Og dersom de faar Pengene, tror du da, at de giver ham fri, uden at ham noget."

„Juánita nølede et halvt Minut, da sagde hun sagte, men bestemt: „ han har gjenkjendt den ene af dem, og den unge de Guerra er en ond, lidenskabelig Mand; de vil tage Pengene og dog dræbe ham, for ikke at blive forraadt."

Dolores stønnede sagte, da sagde Mercedes:

„Kan du komme ind i Huset, Muchacha?"

„Til enhver Tid," var Svaret, „der bor ogsaa foruden dem en gammel Kone, et slet Menneske, der ofte modtager Besøg af unge Piger og Koner."

„Altsaa kommer der ogsaa andre Folk i Huset."